Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 27 kwietnia 2022 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenia wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających

W sprawie T-108/21

Ferdinand Ilunga Luyoyo, zamieszkały w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga), którego reprezentowali adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, którą reprezentowały M.-C. Cadilhac i H. Marcos Fraile, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (siódma izba)

w składzie: R. da Silva Passos (sprawozdawca), prezes, I. Reine i L. Truchot, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

uwzględniwszy, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął wniosek stron o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

1 W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżący Ferdinand Ilunga Luyoyo żąda stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2020/2033 z dnia 10 grudnia 2020 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2020, L 419, s. 30), a po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/2021 z dnia 10 grudnia 2020 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2020, L 419, s. 5) (zwanych dalej łącznie „zaskarżonymi aktami") w zakresie, w jakim akty te go dotyczą.

Okoliczności powstania sporu

Kontekst środków ograniczających

2 Skarżący jest obywatelem Demokratycznej Republiki Konga, który zajmował w kongijskiej policji państwowej (PNC) funkcje dowódcy narodowego legionu interwencyjnego (LNI), a następnie dowódcy jednostki odpowiadającej za ochronę instytucji i urzędników wysokiej rangi (UPIHP).

3 Niniejsza sprawa wpisuje się w ramy środków ograniczających nałożonych przez Radę Unii Europejskiej w celu ustanowienia trwałego pokoju w Demokratycznej Republice Konga i wywierania presji na osoby i podmioty naruszające embargo na broń nałożone na to państwo.

Środki przyjęte przez Unię w sposób autonomiczny

4 W dniu 18 lipca 2005 r. Rada wydała na podstawie art. 60, 301 i 308 WE rozporządzenie (WE) nr 1183/2005 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2005, L 193, s. 1).

5 W dniu 20 grudnia 2010 r. Rada wydała na podstawie art. 29 TUE decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga i uchylenia wspólnego stanowiska 2008/369/WPZIB (Dz.U. 2010, L 336, s. 30).

6 W dniu 17 października 2016 r. Rada przyjęła konkluzje, w których przede wszystkim wyraziła w imieniu Unii Europejskiej głębokie zaniepokojenie sytuacją w Demokratycznej Republice Konga, zaostrzoną przez „akty skrajnej przemocy, do których doszło w dniach 19 i 20 września 2016 r., szczególnie w Kinszasie [(Demokratyczna Republika Konga)]", i przypomniała, że „główna odpowiedzialność za zorganizowanie wyborów spoczywa na władzach [Demokratycznej Republiki Konga]". Następnie Rada wskazała, że aby stworzyć atmosferę sprzyjającą prowadzeniu dialogu i organizacji wyborów, rząd Demokratycznej Republiki Konga powinien wyraźnie zobowiązać się do czuwania nad przestrzeganiem praw człowieka i praworządności oraz do zaprzestania wszelkiego wykorzystywania wymiaru sprawiedliwości jako narzędzia politycznego. Ponadto Rada wskazała, że Unia wezwała do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i wstrzymania politycznie umotywowanych postępowań sądowych wobec przedstawicieli opozycji i społeczeństwa obywatelskiego, a także do rehabilitacji ofiar wyroków politycznych, po czym uściśliła, że zakaz demonstracji pokojowych oraz zastraszanie i nękanie przedstawicieli opozycji,

społeczeństwa obywatelskiego i mediów uniemożliwiają przygotowanie procesu pokojowych i demokratycznych przemian. Na koniec Rada poinformowała, że „[Unia] wykorzysta wszelkie dostępne jej środki, w tym zastosuje indywidualne środki ograniczające przeciwko osobom odpowiedzialnym za poważne naruszenia praw człowieka, podżeganie do przemocy lub stwarzanie przeszkód w dążeniu do wyjścia z kryzysu w sposób oparty na konsensusie, pokojowy i zgodny z aspiracją narodu kongijskiego do wybrania swoich przedstawicieli".

7 W dniu 12 grudnia 2016 r. Rada wydała na podstawie art. 29 TUE decyzję (WPZiB) 2016/2231 zmieniającą decyzję 2010/788 (Dz.U. 2016, L 336 I, s. 7).

8 Tego samego dnia Rada wydała na podstawie art. 215 TFUE rozporządzenie (UE) 2016/2230 zmieniające rozporządzenie nr 1183/2005 (Dz.U. 2016, L 336 I, s. 1).

9 W motywach 2–4 decyzji 2016/2231 powtórzono konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 17 października 2016 r., o których mowa w pkt 6 powyżej.

10 W dniu 6 marca 2017 r. Rada przyjęła konkluzje, w których przede wszystkim wyraziła w imieniu Unii zaniepokojenie sytuacją polityczną w Demokratycznej Republice Konga spowodowaną w szczególności sytuacją w zakresie bezpieczeństwa w kilku regionach kraju, w których odnotowano nieproporcjonalne użycie siły. Potępiwszy poważne naruszenia praw człowieka, Rada wyjaśniła następnie, że walka z bezkarnością jest jednym z warunków niezbędnych do zapewnienia spokojnych przemian i trwałej stabilizacji w kraju. Wreszcie, Rada wskazała, że Unia wyraża ubolewanie z powodu pojawienia się ognisk przemocy w trzech prowincjach Kasai i w Kongu Środkowym (Demokratyczna Republika Konga) oraz swoje zaniepokojenie doniesieniami o poważnych naruszeniach praw człowieka oraz prawa humanitarnego popełnianych przez lokalne bojówki w Kasai; w szczególności chodzi o rekrutowanie i bezprawne wykorzystywanie dzieci-żołnierzy, a także mordy na ludności cywilnej dokonywane przez członków sił bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga, które to akty w świetle prawa międzynarodowego mogą stanowić zbrodnie wojenne.

11 W dniu 29 maja 2017 r. Rada wydała, na podstawie między innymi art. 31 ust. 2 TUE i art. 6 ust. 2 decyzji 2010/788, decyzję wykonawczą (WPZiB) 2017/905 wykonującą decyzję 2010/788 (Dz.U. 2017, L 138 I, s. 6). W tym samym dniu Rada wydała rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/904 wykonujące art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 1183/2005 (Dz.U. 2017, L 138 I, s. 1).

Kryteria zastosowane w celu przyjęcia środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga

12 Artykuł 3 ust. 2 decyzji 2010/788, zmieniony decyzją 2016/2231, przewiduje, co następuje:

„Środki ograniczające przewidziane w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 nakłada się na osoby i podmioty:

a) utrudniające oparte na konsensusie i pokojowe rozwiązania zmierzające do przeprowadzenia w [Demokratycznej Republice Konga] wyborów, w tym poprzez akty przemocy, represje lub nawoływanie do przemocy, lub poprzez podważanie praworządności;

b) uczestniczące w planowaniu czynów stanowiących poważne przypadki łamania lub naruszania praw człowieka w [Demokratycznej Republice Konga], kierowaniu tymi czynami lub ich popełnianiu;

c) powiązane z osobami i podmiotami, o których mowa w lit. a) i b);

zgodnie z wykazem znajdującym się w załączniku II”.

13 Artykuł 4 ust. 1 decyzji 2010/788, zmienionej decyzją 2016/2231, stanowi, że „[p]aństwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do tego, by zapobiec wjazdowi na lub przejazdowi przez ich terytoria osób, o których mowa w art. 3”.

14 Artykuł 5 ust. 1 i 2 decyzji 2010/788, zmienionej decyzją 2016/2231, stanowi, co następuje:

„1. Dokonuje się zamrożenia wszystkich środków finansowych, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych będących własnością lub kontrolowanych bezpośrednio lub pośrednio przez osoby lub podmioty, o których mowa w art. 3, oraz wszystkich środków finansowych, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych, którymi dysponują podmioty będące własnością lub kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez osoby lub podmioty, o których mowa w art. 3, lub którymi dysponują jakiekolwiek osoby lub podmioty działające w imieniu osób i podmiotów, o których mowa w art. 3, lub pod ich kierunkiem, zgodnie z opisem w załączniku I i II.

2. Żadne środki finansowe, inne aktywa finansowe ani zasoby gospodarcze nie są udostępniane, bezpośrednio lub pośrednio, osobom i podmiotom, o których mowa w ust. 1, lub na rzecz tych osób i podmiotów”.

15 Co się tyczy rozporządzenia nr 1183/2005, jego art. 2b ust. 1, zmieniony rozporządzeniem 2016/2230, przewiduje, co następuje:

„Załącznik Ia zawiera wykaz osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów wskazanych przez Radę z następujących powodów:

a) utrudnianie opartych na konsensusie i pokojowych rozwiązań zmierzających do przeprowadzenia wyborów w [Demokratycznej Republice Konga], w tym poprzez akty przemocy, represje lub nawoływanie do przemocy, lub poprzez podważanie praworządności;

b) planowanie czynów stanowiących poważne przypadki łamania lub naruszania praw człowieka w [Demokratycznej Republice Konga], kierowanie takimi czynami lub ich popełnianie;

c) powiązanie z osobami fizycznymi lub prawnymi, podmiotami lub organami, o których mowa w lit. a) i b)”.

16 Artykuł 2 rozporządzenia nr 1183/2005, zmienionego rozporządzeniem 2016/2230, stanowi, co następuje:

„1. Zamraża się wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do, będące własnością, będące w posiadaniu lub pod kontrolą, bezpośrednio lub pośrednio, osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w załączniku I lub w załączniku Ia, w tym osób trzecich działających w ich imieniu lub pod ich kierunkiem.

2. Nie udostępnia się, bezpośrednio ani pośrednio, żadnych środków finansowych ani zasobów gospodarczych osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom lub organom wymienionym

w wykazie w załączniku I lub w załączniku Ia ani na rzecz tych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów”.

Pierwotny okres stosowania środków ograniczających

17 Zgodnie z art. 9 ust. 2 decyzji 2010/788, zmienionej decyzją 2016/2231, „[ś]rodki, o których mowa w art. 3 ust. 2, stosuje się do dnia 12 grudnia 2017 r.” oraz „[w] stosownych przypadkach ich okres obowiązywania jest przedłużany lub są one zmieniane, jeżeli Rada uzna, że ich cele nie zostały osiągnięte”.

Pierwotne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi

18 Decyzją 2016/2231 i rozporządzeniem 2016/2230 nazwisko skarżącego zostało umieszczone w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi określonymi w załączniku II do decyzji 2010/788 i w załączniku Ia do rozporządzenia nr 1183/2005 (zwanych dalej łącznie „spornymi wykazami”).

19 Rada podała następujące powody umieszczenia w wykazach:

„Jako dowódca organu zajmującego się tłumieniem zamieszek [LNI] [PNC] Ferdinand Ilunga Luyoyo był odpowiedzialny za użycie siły w sposób nieproporcjonalny oraz dopuszczenie się brutalnych represji we wrześniu 2016 r. w Kinszasie. Z racji pełnionej funkcji Ferdinand Ilunga Luyoyo brał zatem udział w planowaniu czynów stanowiących poważne przypadki łamania praw człowieka w [Demokratycznej Republice Konga], w kierowaniu takimi czynami lub ich popełnianiu”.

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 marca 2017 r. skarżący wniósł skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą sprawy T-143/17, mającą na celu w istocie stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2016/2230 w zakresie, w jakim akt ten go dotyczył. Sprawa została wykreślona z rejestru Sądu postanowieniem z dnia 7 grudnia 2018 r., Ilunga Luyoyo/Rada (T-143/17, niepublikowanym, EU:T:2018:987), w następstwie cofnięcia skargi przez skarżącego.

Trzy pierwsze przedłużenia stosowania środków ograniczających wobec skarżącego

21 Decyzją Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającą decyzję 2010/788 (Dz.U. 2017, L 328, s. 19) środki ograniczające zastosowane wobec skarżącego utrzymano, z podaniem tych samych powodów, do dnia 12 grudnia 2018 r.

22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 marca 2018 r. skarżący wniósł skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą sprawy T-166/18, na decyzję 2017/2282 w zakresie, w jakim ta decyzja go dotyczyła. Skarga ta została oddalona wyrokiem z dnia 12 lutego 2020 r., Ilunga Luyoyo/Rada (T-166/18, niepublikowanym, EU:T:2020:50).

23 W dniu 10 grudnia 2018 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2018/1940 zmieniającą decyzję 2010/788 (Dz.U. 2018, L 314, s. 47) oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1931 wykonujące art. 9 rozporządzenia nr 1183/2005 (Dz.U. 2018, L 314, s. 1). Na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało pozostawione w spornych wykazach do dnia 12 grudnia 2019 r. Powody

umieszczenia nazwiska skarżącego w spornych wykazach zostały zaktualizowane poprzez dodanie stwierdzenia, że „[w] lipcu 2017 r. Ferdinand Ilunga Luyoyo został mianowany dowódcą zespołu PNC [UPIHP]”.

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 lutego 2019 r. skarżący wniósł skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą sprawy T-124/19, na decyzję 2018/1940 oraz na rozporządzenie wykonawcze 2018/1931 w zakresie, w jakim te akty go dotyczyły. Skarga ta została oddalona wyrokiem z dnia 3 lutego 2021 r., Ilunga Luyoyo/Rada (T-124/19, niepublikowanym, EU:T:2021:63).

25 W dniu 9 grudnia 2019 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2019/2109 zmieniającą decyzję 2010/788 (Dz.U. 2019, L 318, s. 134) oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/2101 wykonujące art. 9 rozporządzenia nr 1183/2005 (Dz.U. 2019, L 318, s. 1). Na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało pozostawione w spornych wykazach do dnia 12 grudnia 2020 r. Rada uaktualniła powody takiego umieszczenia, dodając, po wzmiance o jego funkcjach jako dowódcy UPIHP, stwierdzenie, że „[z] racji pełnionej funkcji jest odpowiedzialny za niedawne przypadki naruszeń praw człowieka popełnionych przez PNC”.

26 Pismem z dnia 10 grudnia 2019 r. Rada powiadomiła skarżącego o decyzji 2019/2109 i wyjaśniła, że w razie gdyby chciał on przedstawić dalsze uwagi, powinny one zostać przesłane do dnia 1 września 2020 r.

27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 lutego 2020 r. skarżący wniósł skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą sprawy T-101/20, na decyzję 2019/2109 oraz na rozporządzenie 2019/2101 w zakresie, w jakim te akty go dotyczyły. Skarga ta została oddalona wyrokiem z dnia 15 września 2021 r., Ilunga Luyoyo/Rada (T-101/20, niepublikowanym, EU:T:2021:575).

Wniosek o ponowne rozpatrzenie

28 Pismem z dnia 4 czerwca 2020 r. adwokaci skarżącego przedłożyli Radzie wniosek o dostęp do akt i zwrócili się o przedłużenie do dnia 1 października 2020 r. terminu na przedstawienie dowodów na poparcie wniosku o ponowne rozpatrzenie umieszczenia jego nazwiska w spornych wykazach.

29 Pismem z dnia 7 lipca 2020 r. Rada poinformowała adwokatów skarżącego, że przychyla się do ich wniosku o przedłużenie do 1 października 2020 r. terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie.

30 Pismem z dnia 23 lipca 2020 r. Rada przekazała adwokatom skarżącego osiem dokumentów roboczych.

31 W dniu 1 października 2020 r. adwokaci skarżącego formalnie przedłożyli Radzie wniosek o ponowne rozpatrzenie, w którym podnieśli między innymi, że Rada popełniła błąd w ocenie. W tym względzie wskazali, że funkcje skarżącego uległy zmianie, ponieważ od grudnia 2019 r. nie pełnił on żadnej faktycznej funkcji w policji kongijskiej, chociaż zachował rangę generała i związane z nią wynagrodzenie, oraz że w 2020 r. nie pełnił żadnej funkcji ani nie był zaangażowany w żadne działania polityczne, wojskowe lub administracyjne Demokratycznej Republiki Konga, prywatnie sprawując mandat prezesa Fédération congolaise de boxe (kongijskiej federacji bokserskiej).

32 W załącznikach do pisma skierowanego do adwokatów skarżącego w dniu 30 października 2020 r. Rada przekazała im cztery dokumenty robocze dotyczące umieszczenia nazwiska skarżącego w spornych wykazach.

33 W piśmie z dnia 30 października 2020 r. Rada wskazała, że materiały te skłoniły ją do rozważenia aktualizacji powodów dotyczących skarżącego poprzez doprecyzowanie, że był on dowódcą UPIHP „do grudnia 2019 r.", oraz poprzez dodanie stwierdzenia, że „zachował on rangę generała i jest nadal aktywny w sferze publicznej w [Demokratycznej Republice Konga]".

34 Rada wyjaśniła ponadto, że w razie gdyby skarżący chciał przedstawić dalsze uwagi, powinny one zostać przesłane do dnia 20 listopada 2020 r.

35 W piśmie z dnia 20 listopada 2020 r. skierowanym do Rady adwokaci skarżącego przedstawili swoje uwagi na temat dokumentów wymienionych w pkt 32 powyżej, twierdząc, że żaden z nich nie uzasadnia przedłużenia rozpatrywanych środków. W szczególności wskazali oni, że chociaż jeden z materiałów przedstawionych przez Radę w załączniku do pisma z dnia 30 października 2020 r. odnosił się do nowej funkcji skarżącego jako prezesa kongijskiej federacji bokserskiej, to kwestionują oni zasadność tego powodu mającego uzasadnić zaktualizowane utrzymanie umieszczenia jego nazwiska w spornych wykazach.

Czwarte przedłużenie stosowania środków ograniczających wobec skarżącego

36 W dniu 10 grudnia 2020 r. Rada przyjęła zaskarżone akty, na mocy których nazwisko skarżącego zostało pozostawione w spornych wykazach do dnia 12 grudnia 2021 r., przy czym przedstawienie powodów takiego umieszczenia otrzymało odtąd następujące brzmienie:

„Jako dowódca działającej w ramach [PNC] jednostki tłumiącej rozruchy, zwanej [LNI], do 2017 r. oraz dowódca jednostki policji [UPIHP] do grudnia 2019 r. Ferdinand Ilunga Luyoyo był odpowiedzialny za nieproporcjonalne użycie siły i brutalne represje we wrześniu 2016 r. w Kinszasie i ponosi odpowiedzialność za późniejsze przypadki łamania praw człowieka przez PNC.

Ferdinand Ilunga Luyoyo brał zatem udział w planowaniu czynów w [Demokratycznej Republice Konga] stanowiących poważne przypadki łamania lub naruszania praw człowieka, kierowaniu takimi czynami lub ich popełnianiu.

Ferdinand Ilunga Luyoyo zachował rangę generała i jest nadal aktywny w sferze publicznej w [Demokratycznej Republice Konga]".

37 Pismem z dnia 11 grudnia 2020 r. Rada doręczyła skarżącemu decyzję 2020/2033, przypominając, że nadal dochodzi do naruszania praw człowieka.

38 W tym samym piśmie Rada stwierdziła, że sytuacja skarżącego w momencie przyjmowania zaskarżonych aktów uzasadniała pozostawienie jego nazwiska w spornych wykazach, ponieważ „jako dowódca jednostki tłumiącej rozruchy PNC do 2017 r. i dowódca [UPIHP] w ramach PNC do grudnia 2019 r., jest odpowiedzialny za nieproporcjonalne użycie siły i brutalne represje we wrześniu 2016 r. w Kinszasie i ponosi odpowiedzialność za późniejsze przypadki łamania praw człowieka przez PNC", oraz że „[c]hociaż nie zajmuje już stanowiska w PNC, zachował rangę generała i jest nadal aktywny w sferze publicznej w [Demokratycznej Republice Konga], o czym świadczą dokumenty, które mu przekazano".

39 Rada wyjaśniła ponadto, że w razie gdyby skarżący chciał przedstawić dalsze uwagi, powinny one zostać przesłane do dnia 1 września 2021 r.

Żądania stron

40 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 lutego 2021 r. skarżący wniósł rozpatrywaną skargę. Wnosi on do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim go dotyczą;

– obciążenie Rady kosztami postępowania.

41 Rada wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi,

– posiłkowo, na wypadek stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów, o utrzymanie w mocy skutków decyzji 2020/2033 „do czasu wejścia w życie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego 2020/2021”;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

42 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów skarżący podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, a drugi – błędów w ocenie. Sąd uważa, że badanie należy rozpocząć od zarzutu drugiego.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego błędów w ocenie

43 W pierwszej kolejności skarżący podnosi oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do kontekstu przeglądu sytuacji demokratycznej i politycznej w Demokratycznej Republice Konga przed przedłużeniem stosowanych wobec niego środków ograniczających.

44 W drugiej kolejności skarżący kwestionuje w istocie zasadność zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim utrzymują one umieszczenie jego nazwiska w spornych wykazach, podczas gdy w chwili przyjmowania tych aktów nie można było uznać, że skarżący brał udział w poważnych naruszeniach praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga.

45 Po pierwsze, skarżący zarzuca Radzie, że utrzymała umieszczenie jego nazwiska w spornych wykazach z powodu czynów popełnionych w przeszłości i z racji funkcji, których już nie pełnił w chwili przyjmowania zaskarżonych aktów, z naruszeniem kryterium wpisu, które zostało sformułowane w czasie teraźniejszym.

46 W tym względzie skarżący podnosi, że od momentu odejścia z LNI PNC w 2017 r. nie sprawuje już żadnej funkcji dowódcy w PNC i że od grudnia 2019 r. nie jest już dowódcą UPIHP. Podkreśla on, że chociaż zachował stopień generała, to jednak nie przysługują już mu żadne szczególne kompetencje publiczne.

47 Po drugie, skarżący kwestionuje uwzględnienie przez Radę materiałów odnoszących się do jego funkcji prezesa kongijskiej federacji bokserskiej, ponieważ taka prywatnie pełniona funkcja nie pozwala uznać, że bierze udział w aktach uzasadniających utrzymanie wobec niego środków ograniczających. W szczególności skarżący kwestionuje znaczenie i wartość dowodową – ze względu na stronniczość autora – artykułu datowanego na dzień 8 października 2020 r. i opublikowanego w witrynie internetowej „desc-wondo.org", z którego miałoby wynikać, że zachowuje on wpływy polityczne z racji pełnienia tej funkcji.

48 Rada twierdzi, że cele środków ograniczających, obejmujące w szczególności wspieranie praworządności i praw człowieka, nie zostały osiągnięte w momencie przyjmowania zaskarżonych aktów, zwłaszcza ze względu na to, że w okresie przedmiotowego przeglądu dalej dochodziło do poważnych naruszeń praw człowieka przez funkcjonariuszy PNC. Ponadto argumentuje, że reżim kierowany przez byłego prezydenta tylko częściowo zmienił się w 2019 r. wraz z mianowaniem nowego prezydenta Demokratycznej Republiki Konga oraz że ta sytuacja polityczna utrzymywała się w 2020 r. Rada podkreśla także, że skarżący nie przedstawił żadnych dowodów lub poszlak świadczących o tym, że zajął stanowisko odcinające się od byłego reżimu. W związku z tym uważa, że wobec braku wystarczająco głębokiej zmiany kontekstu politycznego i dotyczącego bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga w chwili przyjmowania zaskarżonych aktów, aby ocenić, czy nadal trwają okoliczności faktyczne i prawne, które leżały u podstaw przyjęcia środków ograniczających, oraz czy występuje konieczność ich utrzymania dla osiągnięcia ich celu, należało oprzeć się na aktualnej sytuacji skarżącego.

49 W tym względzie Rada podnosi, że chociaż od grudnia 2019 r. skarżący przestał pełnić funkcję dowódcy UPIHP w następstwie zawieszenia z powodu udziału w aktach przemocy i agresji wobec adwokata, zachował rangę generała i jest nadal aktywny w sferze publicznej w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności ze względu swoją nową funkcję prezesa kongijskiej federacji bokserskiej, o której mówi się, że jest wysoce upolityczniona i umożliwia mu utrzymywanie bliskich związków z politykami stojącymi na czele kraju.

50 Rada łączy te stwierdzenia z faktem, że w czasie przyjmowania zaskarżonych aktów skarżący zaprzestał sprawowania funkcji dowódcy UPIHP dopiero w grudniu 2019 r., czyli zaledwie rok przed ich przyjęciem, a ponadto brał udział w czynach stanowiących poważne naruszenia praw człowieka we wrześniu 2016 r. oraz w czynach późniejszych, których dopuściło się PNC, jak również w aktach przemocy w grudniu 2019 r. Komisja uważa zatem, że miała prawo dojść do wniosku, że należy utrzymać środki ograniczające wobec skarżącego, aby osiągnąć cele, którym te środki służyły, oraz że dysponowała spójnymi i wiarygodnymi dowodami pozwalającymi jej na wyciągnięcie w odniesieniu do skarżącego uaktualnionych wniosków zawartych w zaskarżonych aktach.

51 Na wstępie należy przypomnieć, że w myśl orzecznictwa skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga między innymi, by sąd Unii upewnił się, że decyzja o przyjęciu lub utrzymaniu w mocy środków ograniczających, która ma dla zainteresowanej osoby czy zainteresowanego podmiotu skutek indywidualny, opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tejże decyzji – są wykazane (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 119).

52 To do Rady należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie, a nie do tej osoby przedstawienie zaprzeczającego dowodu braku zasadności wspomnianych powodów (zob. podobnie wyroki: z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 121; z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 66).

53 W tym celu nie jest wymagane, by Rada przedstawiła przed sądem Unii wszystkie informacje i dowody nieodłącznie związane z powodami podniesionymi w akcie, o którego stwierdzenie nieważności wniesiono. Jest istotne jednakże, by przedstawione informacje lub dowody wykazywały powody wysunięte przeciwko zainteresowanej osobie (zob. podobnie wyroki: z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 122; z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 67).

54 Ocena tego, czy podstawa faktyczna przyjęta przez Radę jest wystarczająco solidna, musi być przeprowadzona poprzez zbadanie dowodów i informacji nie w sposób odrębny, lecz w kontekście, w jaki się wpisują. Rada wywiązuje się bowiem ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, jeśli przedstawia przed sądem Unii zbiór wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak pozwalający na ustalenie istnienia wystarczającego związku między podmiotem podlegającym środkowi obejmującemu zamrożenie środków finansowych a reżimem lub, ogólnie, zwalczanymi sytuacjami (zob. wyrok z dnia 20 lipca 2017 r., Badica i Kardiam/Rada, T-619/15, EU:T:2017:532, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 Ponadto należy przypomnieć, że środki ograniczające mają charakter zabezpieczający oraz z definicji tymczasowy, a ich ważność jest uzależniona od trwania okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały ich przyjęcie, a także od konieczności ich utrzymania w celu realizacji związanego z nimi celu. Zadaniem Rady jest zatem, w ramach okresowego przeglądu tych środków ograniczających, dokonanie zaktualizowanej oceny sytuacji i podsumowanie wpływu danych środków, tak aby ustalić, czy umożliwiły one osiągnięcie celów zakładanych przez pierwotne umieszczenie danych osób i podmiotów w spornym wykazie, czy też nadal możliwe jest wyciągnięcie takich samych wniosków w odniesieniu do tych osób i podmiotów (wyrok z dnia 12 lutego 2020 r., Amisi Kumba/Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, pkt 58, 59).

56 W tym właśnie kontekście Trybunał orzekł, że Rada może podjąć decyzję o pozostawieniu w spornych wykazach nazwisk osób z zachowaniem powodów odnoszących się do czynów popełnionych w przeszłości i uwzględnionych w dotyczących ich wcześniejszych decyzjach, mimo że nie popełniły one żadnego nowego naruszenia praw człowieka w okresie poprzedzającym przegląd, jeżeli pozostaje to uzasadnione w świetle wszystkich istotnych okoliczności, a w szczególności w świetle faktu, iż cele środków ograniczających nie zostały osiągnięte (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lutego 2020 r., Amisi Kumba/Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, pkt 82–84 i przytoczone tam orzecznictwo).

57 W niniejszej sprawie z motywów 3 i 4 decyzji 2016/2231 wynika, że przedmiotowe środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym kategoriom osób, a zwłaszcza osobom uczestniczącym w poważnych naruszeniach praw człowieka, miały w szczególności na celu ustabilizowanie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga poprzez zachęcanie rządu do stworzenia atmosfery sprzyjającej prowadzeniu demokratycznego dialogu, do czuwania nad przestrzeganiem praw człowieka i praworządności oraz do zaprzestania wykorzystywania wymiaru sprawiedliwości jako narzędzia politycznego, co miało umożliwić postawienie sprawców

poważnych naruszeń praw człowieka przed niezawisłym sądem (zob. pkt 6–11 powyżej). W tym celu zmierzały one do wywarcia nacisku na osoby uznane za odpowiedzialne za niestabilną sytuację w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga.

58 To w związku z tym nazwisko skarżącego zostało umieszczone w spornych wykazach na mocy decyzji 2016/2231 i rozporządzenia 2016/2230 zasadniczo z tego powodu, że pełnił on funkcję dowódcy LNI, jednostki PNC uczestniczącej w nieproporcjonalnym użyciu siły i brutalnych represjach w kontekście manifestacji, które miały miejsce w Kinszasie we wrześniu 2016 r. W tym względzie Sąd stwierdził już rzeczywisty charakter tych powodów w wyrokach: z dnia 12 lutego 2020 r., Ilunga Luyoyo/Rada (T-166/18, niepublikowanym, EU:T:2020:50, pkt 87–136); z dnia 3 lutego 2021 r., Ilunga Luyoyo/Rada (T-124/19, niepublikowanym, EU:T:2021:63, pkt 96–144), dotyczących, odpowiednio, pierwszego i drugiego przedłużenia umieszczenia nazwiska skarżącego w spornych wykazach.

59 Ponadto, przyjmując decyzję 2019/2109 i rozporządzenie wykonawcze 2019/2101 dotyczące trzeciego przedłużenia umieszczenia nazwiska skarżącego w spornych wykazach, Rada do powodów tego umieszczenia dodała wzmiankę, zgodnie z którą skarżący, który od lipca 2017 r. był dowódcą UPIHP w ramach PNC, ponosi odpowiedzialność za naruszenia praw człowieka popełnione przez PNC w Demokratycznej Republice Konga. W odniesieniu do skargi dotyczącej tych aktów Sąd stwierdził, że Rada w wystarczającym stopniu wykazała związek pomiędzy skarżącym a takimi naruszeniami (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2021 r., Ilunga Luyoyo/Rada, T-101/20, niepublikowany, EU:T:2021:575, pkt 156–160).

60 W zaskarżonych aktach, których treść została przytoczona w pkt 36 powyżej, Rada nadal odwołuje się do okoliczności opisanych w pkt 58 i 59 powyżej i dotyczących udziału skarżącego w naruszeniach praw człowieka jako dowódcy, najpierw LNI do 2017 r., a następnie UPIHP. Rada jednak uaktualniła wykaz powodów przyjętych wobec skarżącego, uściślając, po pierwsze, że do grudnia 2019 r. był on dowódcą UPIHP, oraz dodając, po drugie, że zachował on rangę generała i jest nadal aktywny w sferze publicznej w Demokratycznej Republice Konga.

61 Skarżący kwestionuje zasadność utrzymania wobec niego rozpatrywanych środków ograniczających, nałożonych w zaskarżonych aktach, zważywszy, że w chwili przyjmowania tych aktów nie pełnił już żadnej funkcji w ramach PNC, a w istocie jego nowa funkcja prezesa kongijskiej federacji bokserskiej nie pozwala na wykazanie w wystarczającym stopniu istnienia związku pomiędzy skarżącym a sytuacją w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga. Należy zatem sprawdzić, czy zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 55 i 56 powyżej Rada mogła w następstwie przeprowadzenia zaktualizowanej oceny sytuacji w ramach przeglądu rozpatrywanych środków ograniczających nadal odwoływać się do czynów popełnionych w przeszłości i uwzględnionych już we wcześniejszych decyzjach dotyczących skarżącego w celu uzasadnienia utrzymania wobec niego w mocy środków ograniczających.

62 W tym względzie, z jednej strony, jeśli chodzi o sytuację w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga w czasie przyjmowania zaskarżonych aktów, należy stwierdzić, że Rada dysponowała szeregiem informacji pochodzących z różnych źródeł, zgodnie z którymi pomimo wyborów prezydenckich w dniu 30 grudnia 2018 r. dalej panowała niepokojąca sytuacja w odniesieniu do poszanowania praworządności i praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga. Stwierdzenie tendencji wzrostowej w kwestii naruszeń praw człowieka w okresie odnośnego przeglądu, a w szczególności naruszeń związanych z przestrzenią demokratyczną popełnionych przez funkcjonariuszy PNC, jest poparte materiałami przekazanymi przez Radę skarżącemu w załącznikach do pisma z dnia 30 października 2020 r., w szczególności

trzema notami Wspólnego Biura Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (UNJHRO) dotyczącymi głównych tendencji w zakresie naruszeń praw człowieka w okresie od stycznia do czerwca 2020 r. oraz w lipcu i sierpniu 2020 r.

63 Rada dysponowała zatem wystarczającymi dowodami, aby uznać, że przesłanki określone w art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788 i art. 2b ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1183/2005 zostały spełnione.

64 Z drugiej strony, co się tyczy indywidualnej sytuacji skarżącego w chwili przyjmowania zaskarżonych aktów, po pierwsze, strony są zgodne co do tego, że skarżący od grudnia 2019 r. nie pełnił już żadnych funkcji w ramach PNC. Ponadto Rada dysponowała już tą informacją w chwili dokonywania przeglądu środków ograniczających wobec skarżącego. Potwierdza to pismo, które Rada skierowała do skarżącego w dniu 30 października 2020 r., w którym poinformowała go o zamiarze uwzględnienia tej informacji przy uaktualnianiu wykazu powodów, które przyjęto w jego przypadku.

65 Po drugie, w tych okolicznościach należy zbadać powód zaskarżonych aktów, zgodnie z którym pozostawienie nazwiska skarżącego w spornych wykazach było nadal uzasadnione w chwili przyjmowania zaskarżonych aktów ze względu na to, że pomimo jego udziału w różnych naruszeniach praw człowieka w okresie od września 2016 r. do grudnia 2019 r. skarżący zachował stopień generała i pełnił nową funkcję prezesa kongijskiej federacji bokserskiej, co umożliwiało mu wywieranie wpływu na szczeblu politycznym.

66 W tym względzie w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Rada nie oparła się na dowodach mogących wykazać związek między naruszeniami praw człowieka a skarżącym od grudnia 2019 r., czyli od chwili o niemal rok poprzedzającej przyjęcie zaskarżonych aktów.

67 Co prawda z artykułu w witrynie internetowej „actualite.cd" z dnia 18 grudnia 2019 r., zatytułowanego „[Demokratyczna Republika Konga]: za napaść na adwokata w Lubumbashi policja zawiesiła generała Ilungę Luyoya", który to artykuł Rada przedstawiła w załączniku do pisma z 30 października 2020 r., wynika, że skarżący brał osobiście udział w napaści na adwokata. Jednakże to właśnie wskutek tych okoliczności skarżący został usunięty z funkcji w PNC. Ponadto artykuł ten donosi, że do napaści doszło w wyniku sprzeczki między skarżącym a osobą, która była również adwokatem, z powodów związanych ze sferą prywatną, a nie konkretnie z tą funkcją. Co więcej, z akt Rady nie wynika, ani też Rada nie twierdzi, że w chwili przyjmowania zaskarżonych aktów, co nastąpiło prawie rok po zaistnieniu tych zdarzeń, skarżący został przywrócony do swoich dawnych funkcji w PNC lub na jakimkolwiek innym stanowisku związanym z sytuacją w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga, ani nawet, że mógł zostać przywrócony.

68 W drugiej kolejności okoliczność, że po zakończeniu służby w PNC w grudniu 2019 r. skarżący zachował stopień generała, sama w sobie nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że mógł on odgrywać jakąkolwiek rolę w siłach bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga. Zresztą Rada tak nie twierdzi, a ogranicza się do stwierdzenia, że skarżący zachował rangę generała, natomiast skarżący wyraźnie podnosi w skardze, że nie przysługują mu „już żadne szczególne kompetencje".

69 W trzeciej kolejności w odniesieniu do pełnionej przez skarżącego funkcji prezesa kongijskiej federacji bokserskiej Rada opiera się na trzech artykułach, a mianowicie na artykule z witryny internetowej „Matininfos.net" z dnia 9 września 2020 r., zatytułowanym „Boks: Ilunga Makabu będzie bronić swojego pasa WBC w listopadzie w Kinszasie", artykule z witryny internetowej

„Scoop.rdc” z dnia 5 lutego 2020 r., zatytułowanym „Wielki mistrz ze światu boksu »WBC« golden: Junior Makabu Ilunga przyjęty przez Fatshiego!”, oraz artykule z dnia 8 października 2020 r., opublikowanym w witrynie internetowej „desc-wondo.org”, zatytułowanym „Unia Europejska powinna rozszerzyć sankcje na byłych współpracowników Josepha Kabili” (zwanym dalej „artykułem z 8 października 2020 r.”).

70 Jest prawdą, że w artykule z dnia 8 października 2020 r. jest mowa o tym, że „skarżący nadal pełni wysoce polityczną funkcję”.

71 Niemniej jednak niezależnie od swojej wiarygodności, kwestionowanej przez skarżącego ze względu na rzekomą stronniczość jego autora, artykuł z dnia 8 października 2020 r. nie zawiera żadnej konkretnej informacji pozwalającej potwierdzić wpływ, jaki prezes krajowej federacji boksu w Demokratycznej Republice Konga mógłby wywierać na politykę bezpieczeństwa.

72 Ponadto dwa pozostałe artykuły wymienione w pkt 69 powyżej odnoszą się do tego, że w okresie odnośnego przeglądu skarżący pozostawał w kontakcie z władzami politycznymi Demokratycznej Republiki Konga w ramach pełnienia funkcji prezesa kongijskiej federacji bokserskiej w związku z honorowym przyjęciem przez prezydenta republiki młodego kongijskiego zawodowego boksera, który został mistrzem świata, oraz w związku z ubieganiem się przez tego boksera o wsparcie finansowe z ministerstwa sportu i rekreacji w celu wspomagania swojej działalności sportowej.

73 Tymczasem z okoliczności tych nie wynika, żeby skarżący przekroczył ramy normalnego sprawowania funkcji prezesa krajowej federacji sportowej, gdyż funkcje te mogą obejmować między innymi funkcje wspierania profesjonalistów tego sektora poprzez popieranie wniosków o dotacje z ministerstwa właściwego dla tego sektora oraz towarzyszenie im w wydarzeniach publicznych o szczególnym znaczeniu.

74 W związku z tym artykuły opisane w pkt 72 powyżej nie potwierdzają informacji zawartych w artykule z dnia 8 października 2020 r., zgodnie z którymi skarżący pełnił „wysoce polityczną funkcję” jako prezes kongijskiej federacji bokserskiej.

75 Z powyższego wynika, po pierwsze, że skarżący nie pełnił już funkcji związanych z PNC przez długi, niemal roczny okres przed przyjęciem zaskarżonych aktów, a po drugie, że Rada nie wykazała w wystarczającym stopniu, że skarżący był w stanie wywierać wpływ na politykę bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga.

76 W tych okolicznościach uwzględnione w zaskarżonych aktach okoliczności, zgodnie z którymi skarżący zachował rangę generała i był nadal aktywny w sferze publicznej, nie pozwalają stwierdzić, że utrzymanie wobec niego środków ograniczających w celu osiągnięcia celów, którym środki te służą, a mianowicie w szczególności wsparcia poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w tym państwie, nadal było uzasadnione.

77 Co się tyczy, wreszcie, możliwości powołania się przez Radę na fakt, że skarżący nie zajął stanowiska odcinającego się od dawnego reżimu będącego u władzy w Demokratycznej Republice Konga, należy podkreślić, że w pewnych okolicznościach właściwych dla każdej sytuacji Rada może uznać brak odcięcia się od reżimu przez zainteresowaną osobę za okoliczność, którą należy wziąć pod uwagę na poparcie utrzymania wobec niej środków ograniczających.

78 Jednakże w niniejszej sprawie z powyższego wynika, że przed przyjęciem zaskarżonych aktów skarżący od dłuższego czasu, trwającego prawie rok, nie sprawował już funkcji, które uzasadniały pierwotne umieszczenie jego nazwiska w spornych wykazach, a także kolejne przedłużenia takiego umieszczenia. Wynika z tego również, że Radę poinformowano w odpowiednim czasie o ustaniu funkcji. Mimo zaś tych okoliczności Rada nie przedstawiła wystarczających dowodów pozwalających uznać, że po zakończeniu okresu odnośnego przeglądu istniał jeszcze wystarczający związek między skarżącym a sytuacją w zakresie bezpieczeństwa leżącą u podstaw aktów naruszenia praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga. W tych okolicznościach w celu utrzymania w mocy środków ograniczających wobec skarżącego Rada nie może skutecznie powoływać się na to, że nie zajął on stanowiska odcinającego się od dawnego reżimu będącego u władzy w Demokratycznej Republice Konga. W szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy taki argument nie może zatem wystarczyć do uzasadnienia zaskarżonych aktów.

79 W związku z tym w obliczu zaprzeczających twierdzeń skarżącego Rada nie była w stanie wykazać zasadności utrzymania wobec niego w mocy rozpatrywanych środków ograniczających.

80 Z powyższego wynika, że Rada popełniła błąd w ocenie, stwierdzając w zaskarżonych aktach, że umieszczenie nazwiska skarżącego w spornych wykazach było nadal uzasadnione z tego względu na to, że brał on udział w planowaniu czynów stanowiących poważne przypadki łamania lub naruszania praw człowieka, kierowaniu takimi czynami lub ich popełnianiu w Demokratycznej Republice Konga.

81 W związku z tym należy uwzględnić część drugą zarzutu drugiego bez konieczności orzekania w przedmiocie pozostałych argumentów skarżącego i części pierwszej tego zarzutu.

82 W świetle powyższego należy stwierdzić nieważność zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, bez konieczności badania pierwszego zarzutu podniesionego przez skarżącego.

W przedmiocie skutków w czasie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji 2020/2033

83 Co się tyczy przedstawionego posiłkowo przez Radę w odpowiedzi na skargę wniosku o utrzymanie w mocy skutków decyzji 2020/2033 do czasu wejścia w życie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego 2020/2021 w odniesieniu do skarżącego, należy przypomnieć, że na mocy tej decyzji Rada utrzymała, od dnia 12 grudnia 2020 r. do dnia 12 grudnia 2021 r., nazwisko skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi zamieszczonym w załączniku II do decyzji 2010/788.

84 Tymczasem na mocy decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788 (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) Rada zaktualizowała wykaz osób objętych środkami ograniczającymi zamieszczony w załączniku II do decyzji 2010/788, pozostawiając nazwisko skarżącego w tym wykazie do dnia 12 grudnia 2022 r.

85 W związku z powyższym, o ile stwierdzenie nieważności decyzji 2020/2033 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego, obejmuje stwierdzenie nieważności umieszczenia jego nazwiska w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/788 w odniesieniu do okresu od 12 grudnia 2020 r. do 12 grudnia 2021 r., o tyle takie stwierdzenie nieważności nie może podważyć zgodności z prawem tego umieszczenia w odniesieniu do okresu późniejszego, zważywszy, że rozpatrywana skarga nie dotyczy decyzji 2021/2181.

86 Wobec powyższego, ponieważ skarżący jest obecnie objęty nowymi środkami ograniczającymi, zgłoszony przez Radę posiłkowo wniosek dotyczący skutków czasowych stwierdzenia częściowej nieważności decyzji 2020/2033, o którym mowa w pkt 83 powyżej, stał się bezprzedmiotowy.

W przedmiocie kosztów

87 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania, zgodnie z żądaniami skarżącego.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2020/2033 z dnia 10 grudnia 2020 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/2021 z dnia 10 grudnia 2020 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga w zakresie, w jakim akty te dotyczą Ferdinanda Ilungi Luyoya.**

2) **Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.**

da Silva Passos Reine Truchot

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 kwietnia 2022 r.

Podpisy